Ч. 85 Пятниця 15 (27) цьвітня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскоі" і в ц. к. Старостствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Остаточний крок принципіяльноі політики.

III.

Гляньмо-ж тепер на коментар, який додало „Діло" до наведеного письма з Відня.

Ми вже виділи, як заганяв ся пос. Романчук яко проводир т. зв. народноі партиі чим раз дальше в своій акциі політичній, аж остаточно знайшов ся в безвихіднім положеню; за ним ішла его партия, а з нею і еі орґан „Діло", котре можна сьміло сказати, було вірним відбитком житя політичного тої партиі та напрямів, репрезентованих верховодячими в ній політиками. „Діло", з виімкою перших літ свого істнованя, не спромогло ся нїколи бути орґаном, надаючим тон своій партиі і вказуючим ій директиву; оно було лиш вірним відгомоном того, що діяло ся в партиі і після того, як бороли ся в партиі всілякі напрями політичні з собою, пробивав ся і в „Ділі" раз такий, другий раз инший напрям, часто навіть рівночасно по кілька напрямів побіч себе, от так, як принесла яка хвиля з собою. Таке поступованє орґану, що мав бути передовсім міродайним для партиі, затемнювало ще більше всяку акцию політичну все одно, чи она була добра, чи зла; діяло ся на відворот: передовсім була партия міродайною для свого орґану і длятого не знаходила в нім того, чого ій було потреба лиш то, чого хотіла. Пробивали ся нині в партиі такі стремленя, то ішло й „Діло" за ними; показались завтра инші, то й „Діло" настроювало свій тон і свою тактику після того. В послідних часах пішло „Діло" давним способом зовсім за тим заколотом, який наробила політична акция посла Романчука, а пішло так щиро і вірно, що навіть не може вже відділити самоі особи від еі діланя і часами здає ся, як коли-б в цілій акциі політичній розходило ся не так о сам інтерес народу, як скорше о чиюсь особу. Розуміємо ту щирість і вірність, але інтерес народний ставимо все-таки висше, як взгляди на особу. Розумна політика не повинна знати ані симпатий, ані антипатий.

„Діло" пішло отже рішучо за політичною акцию пос. Романчука і так само як він вхопилось „відпорного становища", так само як він пропаґувало з цілою щиростию примиренє партий і остаточно так само як він загнало ся в кут з своєю акцию політичною та не видить вже виходу. Як пос. Романчук дійшов остаточно до того, що став домагати ся „неістнованя клюбу" в его дотеперішнім складі, так доходить вже й „Діло" до того, що хоч поки що ще не зовсім ясно, але вже фактично домагає ся „неістнованя партиі" в дотеперішнім еі складі, пре сьвідомо чи несьвідомо до витвореня новоі партиі серед давноі, і лагодить, як може найлїпше, ґрунт до того для маючих незадовго відбути ся зборів політичного товариства „Народноі Ради", на котрих остаточно ся справа мусить бути порішена. „Діло" нині фактично стоіть вже на партийнім становищи і кидає вже словами як „польонофільска фракция" та оціняє річи не із становища загального інтересу загального, лиш з погляду політичноі акциі пос. Романчука, і в тім напрямі, не в напрямі політики опозицийноі, підготовлює опінію публичну. Гляньмо лиш на его згаданий коментар.

Навівши письмо з Відня, „Діло" не бере факту так, як він єсть, значить ся, що пос. Романчук виступив з клюбу, лиш констатує, що клюб „перестав істнувати" під проводом пос. Романчука, або иншими словами: для того, для кого нема Романчука, нема й клюбу руского. Се чей єсть вже чисто партийне становище, звязане з особою і акцию пос. Романчука. В дальшій консеквенциі з того мусить вийти, що лиш та робота, в котрій єсть пос. Романчук і его акция політична, може бути добра, всяка инша — зла і шкідлива для руского народу. І так дійстно виходить вже тепер з поглядів „Діла". Доки пос. Романчук був в клюбі, доти й клюб був для „Діла" добрий і одноцільний, бодай не важилось оно зробити того докору клюбови, який робить тепер, доки в нім засідав пос. Романчук. „Діло" каже: Клюб той — дякувати „хитрій" механїці виборчій, котра не допустила до вибору многих кандидатів-народовців — вийшов так не одноцільний, як тілько може бути. Навести лиш імена вибраних послів: Романчук, Барвіньский, Телїшевский, Підляшецкий, Мандичевский, Охримович і Брилиньский, а зараз можна сказати, що між тою сімкою годі знайти двох з однаковими думками. „Діло", дивлячись тепер на склад клюбу вже з партийного становища, навіть не видить, якоі допускає ся нельоґічности на власну шкоду. Нехай буде й так, як каже „Діло". Не самі посли виноваті тому, коли між ними не знайдесь і двох з однаковими думками; виновата тому суспільність, що іх видала, а ще більше ті виноваті, що учили ту суспільність політики. Теперішний склад клюбу змінив ся о стілько, що замість пок. Брилиньского прийшов Вахнянин. І що-ж стало ся? Посли: Барвіньский, Вахня-

16)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

Знаючи, що говорити все лиш про себе не випадає, звернув увагу на приятеля:

— Алеж ти, Гусаку, змінив ся; знаєш: ти став пристойнійшим.

Гусак усьміхнув ся з того компліменту, котрий єму не був байдужий.

— І ти змінив ся....

Ще лиш кілька речень треба було, щоби з теперішности вступити в минувшість.

— Памятаєш ті часи?

— Памятаю....

Розпшицкий випитував ся про товаришів. Розійшли ся так по сьвіті, що трудно про них зібрати вісти. Гусаковский знає лиш о тих, що остали ся в Варшаві, а тих лише трох....

Згадали про Вацка, а потім про панну Льорцю.

— Має вже мабуть троє дітий — сказав Гусаковский.

Розпшицкий зітхнув:

— То були часи....

Був то шал, божевілє якесь.... щось неприродне... ся его любов до панни Лаври.... не могло се тревати довго і не могло інакше скінчити ся — лише сумним і болїсним розчарованем.... А однак ті часи шалу, ті благословенні часи — то найгарнійші дні житя Розпшицкого.... Справді, признає се і нераз, навіть часто вертає думкою в ті часи.... Коли-б они могли вернути ся! Згодив би ся терпіти, як терпів, щоби лише міг так чути, як чув, щоби ще раз міг на сьвіт дивити ся крізь ту якусь дивну, містичну мраку.... Чи Бальскі все ще мешкають в тім самім місци?

— Все в тім самім.

— І є ще той синїй сальоник?

— Є, з тим самим фортепяном, що давно.

Розпшицкий заявив, що піде там, зложить візиту, щоби хоч оком кинути на тих сьвідків его любови....

— Змінило ся в тім домі дещо — сказав Гусаковский. — Панна Фльора вийшла замуж....

— Вийшла?

— І знаєш за кого? Не вгадаєш.... за того свояка, Ясея.

— А то! Але там мабуть, добре не тямлю, було більше доньок.... Одна мала.... а одна підросток....

Гусаковский усьміхнув ся:

— Побачиш того підростка....

Гусаковскому прийшла думка до голови:

— Нині пятниця?

— Пятниця.

— Знаєш, що, — каже — ходім там разом, завтра вечером.... нині не маю часу....

— Вечером то не випадає....

— Не випадає.... гм!

Хотів єму зробити несподіванку.... хотів впровадити его просто на — суботішний вечерок з танцями....

Іде о се, щоби знов оминути сю причину: „не випадає". Але-ж се не є знов річ неможлива. Скаже ся, що Гусаковский стрітив Розпшицкого на улици і втягнув его.... То може нечемно, мама Бальска зробить докір, що его аж тягнути треба було до еі дому.... Але она така сердечна і добра....

Отже постановили завтра вечером зійти ся в умовленім місци. Гусаковский назначив нарочно досить пізну годину, щоби війшли тоді, коли вже в сальонику всі зберуть ся і будуть танцювати.

Розпшицкий прийшов на сходини.

— Ті часи.... ті часи.... — згадував він.

Коли війшли на улицю, при котрій мешкали Бальскі, потряс головою.

— Та улиця....

Перед каменицею Бальских станув на хвилину і глянув у гору на осьвітлені вікна сальонику.

— Сей дім.... ті вікна....

Коли війшли до передноі комнати, троха здивував ся:

— Там грають.... грають до танцю....

— Здає ся — відповів Гусаковский.

— Але.... там же мабуть танцють....

— Здає ся, танцюють.

Мусів допомогти Розпшицкому розібрати ся. Мама Бальска приняла гостий здивована.

— Пан Розпшицкий!

— Він сам, прошу пані.

— А я вас ледви спізнала!

нин, Мандичевский, Охримович і Підляшецкий, видко, суть зовсім однакових думок, коли лишились разом, а цілком льоґічно виходить з того, що хиба в тім всім есть вина хитрої механїки виборчої, коли вибрано послом Романчука, котрий не однакової думки з тамтими і Телїшевского, о котрім ще не знати, якої він думки, а мабуть буде також не однакової. Такими нельоґічними арґументами не веде ся полїтики опозицийної, анї не зазначуєсь хоч би лиш „відпорного становища“; они добрі лиш на то, щоби серед слабо мислячої публики витворювати заколот і розбивати єї на табори, на партиї, а то чей не єсть цїлию опозицийної полїтики, може бути, що хиба лиш того „відпорного становища“ і тої „принципіяльної полїтики“, якої вхопились пос. Романчук а з ним і „Дїло.“

„Дїло“ очевидно силуєсь бути обєктивним і безсторонним — бо прецї недавно тому писало, що оно не орґаном якоїсь партиї — а на доказ того, що в клюбі рускім, котрий для него вже не істнує, не було і двох людий однакових думок, каже: Найближше ще, здавалось, пристали к собі Романчук і Телїшевский, однако як відомо, Телїшевский був перший, що своєю брошурою закаламутив воду в клюбі рускім, а натомість найближше до Романчука станув був Барвіньский і стояв так доти, доки клюб держав ся полїтики т. зв. „вижидаючої“, т. є. доки не треба було заняти супротив правительства більше різкого становища“. Підчеркуємо умисно сї слова „Дїла“, бо з них говорить вже найвиразнїйше пристрасть партийна і видко найлїпше охоту „Дїла“ витворити якусь нову партию мабуть з проґрамою „прицніяльної полїтики“ і відпорного становища.

Що-до відносин пос. Романчука і Телїшевского до себе то повторимо за „Дїлом“: „здавалось“. Нам видить ся, що пос. Телїшевский від самого початку т. зв. нової ери мав полїтику особисту, а в тім переконаню утверджує нас єго брошура; пос. Романчук єї не мав, а коли она може в послїдних часах іменно від часу заінавґурованя єго полїтики принципіяльної і стала вже пробивати ся в єго акциї, то чей нїхто тому не подивує ся, і не возьме того дуже за зле пос. Романчукови. Всї єсьмо люди і маємо свої слабі сторони. В послїдних часах а іменно від часу, коли в рускім клюбі у Відни проявила ся охота приступити до т. зв. коаліциї славяньской, вже не „здавалось“ а таки дїйстно пристали к собі Романчук і Телїшевский, але єсьмо того зовсім певні, що кождий з иншої причини: Пос. Романчуком руководила єго „полїтика принципіяльна“, а пос. Телїшевским (він сам того не заперечить) якась ідеальна полїтика федерациї австрийских Славян, котра наказувала єму не ставати против Молодочехів та їх аліянтів. До того може ще причинили ся у одного і другого їх особисті полїтики і ось они пристали к собі.

Трохи інакше маєсь річ з пос. Романчуком а Барвіньским. Ми то знаємо — а тому і сам пос. Романчук не заперечить, — що Барвіньский стояв щиро при Романчуку від самого початку і то не лиш, доки клюб держав ся полїтики „вижидаючої“ але й тогди, коли треба було заняти супротив правительства більше різке становище. Лиш пристрасть вже партийна і охота витворити якусь нову партию могли „Дїло“ заставити арґументувати противно. Опо-ж в тій пристрасти забуло навіть, що кільканайцять стрічок понизше само собі перечить і само доказує неправду свого арґументу, подиктованого єму пристрастию партийною. Не богато бо лиш 22 рядків понизше пише прецї само „Дїло“: . . . . „підчас побуту послів Романчука і Барвіньского у Львові рішено зірвати „вижидане“, а заняти становище независиме а притім рішуче. Оба сї посли згідно тогдї пристали на те, узнали за відповідне зложити таку заяву устно Намістникови через депутацию. Се й сповнила депутация, в которої склад входили посли до Ради державної Романчук і Барвіньский“ і т. д.

Питаємось тепер: деж єсть правда і щирість, де льоґіка і совість полїтична у „Дїла“? Чи не стануло оно хиба вже рішучо на становищи партийнім і чи не хоче такими арґументами потягнути за собою і тих, що привикли або й не можуть самі слїдити за дїлами полїтичними, лиш обмежають ся на якусь ґазету і вірять слїпо в то, що она їм напише?

Посли Барвіньский і Романчук розійшли ся, то правда, але розійшли ся не тогди, коли треба було заняти супротив правительства більше різке становище, бо прецї само „Дїло“ констатує, що тогди, коли було потреба, оба посли заняли независиме і рішуче становище, а навіть заявили то краєвому правительству. Ми знаємо, длячого они розійшли ся, а так само знає і „Дїло“. Барвіньский був і єсть за тим, щоби не „вижидати“ і робити, чого найлїпшим доказом хоч би лиш само одно іменоване професора для руской катедри історії. „Дїло“ знає дуже добре, що хоч би н. пр. лиш в тім однім нїчия инша була заслуга лиш одного Барвіньского, а мимо того промовчало тепер о тім, хоч і єго зрадувала та вість; оно лиш коротко згадало, що Барвіньский промавляв за тим в повній Палаті; за то з партийного становища висуває на перед Романчука, яко того що промавляв там, де важнїйше — в комісиї буджетовій, значить ся, то заслуга Романчука. Нам здає ся, що не зробимо кривди пос. Романчукови, коли скажемо, що він н. пр. в сїм дїлї не зробив анї одного кроку більше, як хиба той, що промовив в комісиї, а коли-б ми ошибались, то готові то відкликати, що сказали. — Романчук держав ся знов тої засади, щоби „вижидати“ і не робити, а коли ще хотїв виступати против правительства тогди, коли того дїйстно не було потреба і коли то пос. Барвіньский уважав за непотрібне, то оба посли мусїли розійти ся. А що не було потреба, се повинна була бути для кождого, навіть і слабого полїтика, річ зовсім ясна і зрозуміла. В державі настала несподївано зміна, настало нове правительство центральне. До виступленя против правительства ґр. Таффого може й була рация; але скоро настало нове правительство, скоро настало нове уґруповане в парляментї і не можна ще було знати, як ті зміни зможуть віддїлати на інтереси руского народу, а дальше, скоро не можна було знати, який хосен принесе приступленє послів руских до славяньскої коаліциї — то й годї було виступати против правительства, без обави, що то пошкодить інтересам руского народу. На тій точцї мусїв розійти ся Барвіньский з Романчуком і для сего послїдного не могло то бути несподїванкою.

Розпшицкий змішав ся.

— Гусаковский не сказав менї нїчого, що у вас нинї гості.... я не знав....

— Нїякі гості, лише звичайний вечерок, т. є. лекциї танцю для вправи, бо то тепер піст.... такі самі, як то були давнїйше тому кілька лїт, коли то і ви були ласкаві бувати на них....

— Не забуду їх нїколи.

— Моя донька, Казя....

Розпшицкий глянув на неї здивований. То здивованє подобало ся мамі Бальскій.

— Ви не спізнали?

— Я міг би сто разів перейти попри панну Казимиру на улици і анї на думку не прийшло би менї поклонити ся.

— Она справдї змінила ся....

Відтак запізнав ся з прочим товариством.... Панна Явицка.... пан Дембский і так дальше.

— Сїдайте, пане.

Тимчасом почали знов танцювати польку, перервану входом гостий.

Гусаковский мав міну триюмфуючу. Єго підступ.... несподїванка.... зовсім удала ся.... Оповів се панні Кази, котра єго похвалила:

— Дуже добре ви зробили, що привели товариша.

Коли по якімсь часї Розпшицкий найшов ся коло Гусаковского, став єму докоряти.

— Чому ти менї не сказав нїчого?

— Хиба-ж ти не рад?

— Але-ж нї.... дякую тобі....

— Щож.... сей давний підросток?

— Она прекрасна дївчина, прекрасна!

— А що?! — сказав Гусаковский таким тоном, як би се було єго заслугою.

Гусаковский нинї розгуляв ся так, як нїколи. Сам танцює і инших заохочує. Нехай лиш уважне єго око спостереже молодця, що дармує кілька довших хвиль, зараз єго інтерпелює:

— Що за лїнюх з вас, пане! Чому ви не танцюєте?

Старає ся і Розпшицкого втягнути до забави. Бачить, що той все стоїть або присїдає ся до панни Казї і розмавляє з нею, коли она спочиває, отже підходить до него і каже острим тоном:

— Ну! а ти що? Чи панї мають тебе самі просити до танцю?

Розпшицкий оправдує ся:

— Я не можу танцювати.... знаєш чейже....

— Що? Длячого?

— Жалоба....

Гусаковскому тон відразу дуже мякне:

— Гм.... жалоба? по стрию?! чи то заховує ся....

— Всеж таки.... знаєш, не випадає.

— Шкода.... Був бись забавив ся троха.

Гусаковский на ново пускає ся танцювати з такою охотою, як би хотїв і за себе вигуляти ся і за товариша, що є в жалобі. Гусаковский не забуває, що нинї дивить ся на нього Розпшицкий, той Розпшицкий, що бачив єго в тім сальонику тому кілька лїт, небувалого між людьми, незугарного, сьмішного троха і навіть — без злоби — висьміваного.

Нинї.... инакше, инакше.... Гусаковскому так імпонувала провідна роля Вацка! А нинї він сам має ту ролю.... І виконує єї так, щоби єго товариш міг се виразно бачити.

Полька і вальц тягнуть ся уже западто довго. Дембский підходить до Гусаковского:

— Пане Гусаковский — каже єму — варто би вже зробити контреданса.

— Ще троха;— відповідає Гусаковский— тепер буде маленька полька-тротеска.

Іде полька-тротеска.

— Контреданс! — обвіщає.

Ходить по сальонї, суваючи ногами.

— Маєте вже даму? — питає одного.

— Маєте *vis-à-vis?* — питає другого.

Сам находить собі даму і *vis-à-vis.*

— Зачинаємо — кричить — прошу!

Єго спосібности танечні не осягнули нїколи того степеня досконалости, щоби міг самостійно провадити контреданса або мазура. Але о проводирів журби не було. І Дембский і Яницкий могли зовсім незле виконати се завданє. Але се удержувало провідну ролю Гусаковского, бо він то все звертав ся то до одного, то до другого і поручав відтак єму ту функцию.

Нинї поручив єї Дембскому:

— Тілько, пане, елеґантско! з шиком! — наказав єму.

Гусаковский при контредансї має міну поважну, немов при якімсь справдї важнім дїлї. Сам старає ся робити все „з шиком“, отже виробляє всї *pas* правильно і дуже виразно, як би пописував ся, а єго погляд майже побідний, немов кличе: диви ся, народе!

Веселий був нинї вечерок і завдяки тій невтомимій охотї Гусаковского потягнув ся довше, нїж звичайно.

— Ми підемо собі ще де побалакати — шепнув Розпшицкий товаришеви.

— Розуміє ся, конче десь.

По виходї цїлої громадки товариші відлучили ся від неї, щоби пошукати собі якого шиночку, відповідного на розмову. Минули один, де чути було галасливу музику і зайшли до реставрациї тихої і майже пустої.

— Ту буде нам дуже добре.

Сїли за столом, казали собі дати пива.

— Ну! що-ж? була несподїванка для тебе! правда?

Розпшицкий признав ся з усьміхом: — Спершу я остовпів.... — Потім додав: — Але знаєш, я сподївав ся зазнати більшого враженя. По стілько хвилях там пережитих.... які то були хвилї....

— Ми тобі перешкаджали.... не давали згадувати давні часи....

— Я провів дуже милий вечер.

— Не нудив ся? — питає хитро Гусаковский.

— Але деж там! Я розмавляв майже безнастанно з панною Казимирою. Що то стало ся з давного підростка.... ой-йой!

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цїсар має приїхати нинї на кілька тиждня до Будапешту. В тім часї верне Монарха лиш на два днї до Відня на торжество вінчаня Найдост. Архікняг. Каролини.

На вчерашнім засїданю Палати послів промавляли при титулї „віроісповідапя майже всї бесїдники за управильненєм конґруи; декотрі домагали ся навіть заведеня податку на удержанє духовеньства. Пос. Цуркан з Буковини полемізував при сїй нагоді з пос. Барвіньским і доказував, що заказ виданий румуньскої конзисториї православної против руских видавництв народних не єсть виміренйй против Русинів; єсть то лиш упімненє вимірене против тих письм, що виступають против православної церкви і єї верховника. Після Цуркана єсть неправдою, мов би то Румуни гнобили Русинів, як то доказував пос. Барвіньский.

Вість о заручинах росийского наслїдника престола приняла праса англійска з очевидним вдоволенєм яко поруку удержаня мирав Европі. Times доказує, що коли мир в Европі опирає ся на відносинах Росиї до Нїмеччини, то все, що скріпляє сердечність тих відносин, повинно би мати добрий вплив і на полїтику европейску.

„Варш. Днев.“ доносить, що якийсь Дрогомирецкий одержав кенцесию на видаванє в Петербурзї часопись під заголовком „Галицкорусскій Вестнік“ призначений познакомлювати росийску публику подїями в підкарпатскій Руси, з битом руских Галичан та инших народів славяньских. Чи не той то може самий Дрогомирецкий, що свого часу волочив ся по Галичинї? Красна була би її часопись ним видавана.

Новинки.

Львів дня 26 цьвітня.

— Міщаньска читальня в Перемишли на Болоню. Єї отворено ще дня 18 марта с. р. На зборі зійшло ся значне число міщан, мужеский хор перемиского „Бояна“ і кількох інтелїґентних Русинів. — Головою читальнї вибрано міщанина Івана Лавецкого. Проф. Зарицкий мав відчит о сьвітлій рускій минувшинї, а сьпіваки відсьпівали гарно кілька пісень. В самім початку вписало ся до читальнї 67 членів. Читальня винаймає для себе дві комнати в домі ч. Лавецкого під ч. 181 на Болоню, оплачуючи чинш місячний з вкладок членьских, бо на разї не розпоряджує нїякими фондами. Члени сходять ся вечерами і учать ся сьпівати. В недїлї відбувають ся відчити, а читають члени з інтелїґенциї. І так п. Стахура говорив „о постуноваию карнім при обидах чести“, др. Кормош „о значіню книг ґрунтових“, п. Власюк, управитель перемиської „Народної Торговлї“ „о нашім промислї домашнім та о руху крамничнім“. Відчит п. Власюка був інтересний, бо прелеґент рівночасно мав з собоюокази і їх подавали собі читальники з рук до рук. Так побачили міщани пречудні емальовані вироби гончарскої школи в Коломиї, килими з Вікна, закопаньскі коронки і різьби, коники з ярославскої школи, колодки з Свйонтник, камінні посудини з Рави рускої, пречудні вироби з Гуцульскої Спілки в Коломиї, ткацкі вироби з Корчина, прегарні і дуже дорогі запаски з Коломиї і т. д. А все те було таке гарне, що викликувало зачудуванє. Жаль тілько, що деякі предмети дуже а дуже дорогі. Виклад п. Власюка так дуже сподобав ся, що один з міщан сердечними словами дякуючи п. Власюкови за сей виклад, просив о більше таких хосенних і цїкавих викладів. Розуміє ся, що бажаню сему п. Власюк радо обіцяв вдоволити. В недїлю Томину буде держати відчит др. Цїханський, недавно в Перемишли осївший Русин, лїкар, спеціялїст до недуг очних, а потім читати будуть другі панове.

— Писанки. В цїли представленя на виставі краєвій як найкомплетнїйшої збірки писанок з усїх сторін нашого краю, удаюсь нинї з уклінною просьбою передовсїм до цїлого вир. Духовеньства і инших Родимців, щоби зволили надсилати як найбільше писанок (по змозї випорожнених) на адресу: Проф. Волод. Шухевич, Львів ул. Чарнецкого ч. 26. Кошти пересилки заплачу тут у Львові. В надїї, що вп. Родимцї не відкажуть і в тім дїлї менї ласкавої і необходимої помочи, желаю Їм веселих свят! *Волод. Шухевич.*

— Віднайшли ся! Др. Рафаіл Бубер, що — як всї казали і писали — пропав без вісти, донїс вчера з Будапешту, що лежить там хорий. За ним виїхав один член родини. — Так само розійшла ся була недавно вістка, що учителя Дашиньского з Болшовець мав убити жид, з котрим посперечав ся. Жида увязнили, відставили до суду бережаньского, а тимчасом показало ся, що п. Дашиньский бавив ся як найлучше в Станиславові, тілько жінцї не давав знати, де він. І так жид невинно покутував.

— Найменчого песика на сьвітї має Архикняжна Гальшка, донька Найд. Архикняжни Стефанїї. Песик той високий на 13 стм., довгий на 17 стм., а важить 59 декаґрамів; може свобідно ходити по долони, а виглядає радше, як забавка для дїтий, нїж як живе сотворінє.

— В суперечцї. Будапештеньский листонос Сабо застрілив 20 с. м. свою 27-лїтну любовницю, кухарку Марцелину Сінїгля, а потім і себе застрілив. Марцелина докоряла листоносови, чому не женить ся з нею. Се довело листоноса до такої лютости, що виняв револьвер — і став убійником і самоубійником.

— Арештованя в Варшаві. Дня 17 цьвітня устроїли варшавскі Поляки заупокійне богослуженє за Ів. Килиньского, в намять 100-лїтних роковин повстаня Варшави против Росиї. По богослуженю яких 300—400 осіб вийшло з костела і громадно удало ся на улицю Довгу перед дім, де колись мешкав Килиньский. Тут перейшли спокійно по перед дім Килиньского з відкритими головами і хотїли дальше йти, коли нараз заступила їм дорогу полїция і арештувала звиш 200 людий. Арештовано переважно студентів і інтелїґенцию; всїх, що виглядали на робітників або ремісників полїция пускала, а навіть силою відганяла. З арештованими списано 17 цьвітня протокол і пущено їх на волю, але в ночи з 19 на 20 арештовано їх знов всїх, і, як тепер доносять з Варшави, вислано адмiнiстративним порядком в глубину Росиї. — „Варшавскій Дневникъ“ доносить, що між арештованими було 158 студентів варшавского університету, 3 ветеринарів, 46 мужчин ріжного стану і 32 женщини. Між иншими арештовано ґр. Болесл. Хотомского і писательку польску Валевску та Дашиньску. Приказ арештованя одержали власти варшавскі з Петербурга, куди зараз по демонстрациї вислав ґубернатор Медем телеґрафічний рапорт.

Телеґрами.

Відень 26 цьвітня. Мінїстер ґр. Кальнокий виїхав вчера по полудни до своєї посїлости Летовиці на Мораві.

Лондон 26 цьвітня. Палата послів ухвалила 281 голосами против 194 закон о заведеню 8-годинної роботи в копальнях.

Софія 26 цьвітня. Султан вволив бажаням Болгариї в справі шкіл болгарских в Македонії. Коли вість о тім розійшла ся по Софії, зробило кілька тисячів людий овацию Стамбулову.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8·01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він ріжнить ся о 35 минут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

— Подобала ся тобі?

— Она прекрасна! І яка дотепна, і як любо з нею розмавляти!... Але то мусить бути кокетка....

— То правда....

Ті бідні хлопці в мундурах, котрих нинї пізнав, дуріють за нею. Всї они, як Казя дотепно сказала, „небіщики“, то значить: на смерть закохані. Але она має добре серце.... о! то найлучша в сьвітї людина — без нїякого сумнїву.

Гусаковский починає вичисляти єї добрі прикмети.... єї вискази, що сьвідчать о доброті серця, єї дотепи, що сьвідчать о живости і незвичайнім вмілости спостерiґати.... А яка то очитана особа, як знає всю лїтературу! А як предивно вміє пізнавати людий, їх характери, їх хиби.... Нераз то можна просто бачити на тих нещасних „небіщиках“. Така молода і так уже знає людий! — справдї панна Казимира то явище з кождого боку цїкаве.

Розпшицкий слухає того одушевленого оповіданя і з усьміхом робить замітку:

— Ти, Гусаку, закохав ся в нїй.

Гусаковский дивить ся на него витріщеними очима. Що він каже?

— Що?

— Признай ся.... ти закоханий!

— Я? в кім?

— А в кім би? як не в тім незвичайнім явищи.

Гусаковский розсьміяв ся.

— О! нї! — відповів спокійно.

Розпшицкий замітив: — Менї так здавало ся. Говориш про неї з таким одушевленєм, як я колись про панну Льорцю.... Так рожево єї малюєш....

— Але бо кажу тобі, она справдї така То ти ідеалїзував пересадно.

— Ой так! правду кажеш...

Розпшицкий аж тепер вернув до своїх споминів... Було се ідеалїзоване... Справдїшне лїтапе по хмарах, звідки одного дня треба було конче впасти!

Гусаковский не слухає того з належною увагою.

— Звідки — думає він — прийшло то єму на думку, що я закоханий в паннї Кази...

І що Гусаковский почне уважно слухати оповіданя приятеля, то ся думка зараз вертає і зводить єго увагу на себе.

— Що за чудна думка!

Він мав би любити — любити панну Казимиру, котру знає від дитини... котру, котру... однак в засадї се не є неможливе... Вкінци дасть ся се зрозуміти, що така думка могла Розпшицкому прийти до голови. Гусаковский старає ся уважно слухати, але чим більше силує ся, тим більше не може. Отже потакує лиш без думки головою, сам не знає, чому, і для замаскованя свого неспокою попиває від часу до часу зі склянки.

Вкінци приходить конець тому... Шинок зачинають замикати, сьвітло гасять. Наші приятелї умавляють ся, коли побачуть ся і де, стискають собі довго руки і розходять ся.

Гусаковский вертає помалу до дому. Та нерозважна думка, кинена мимоходом товаришем, запала кудись так глубоко, що про неї годї забути...

— Невжеж я... я...

Проганяє сей наглий здогад від себе, як навісну осу, що над ухом бренить.

— Нї... справдї... невжеж я...

В уяві бачить панну Казю... Бачить єї гарну стать, біленькі рученята, єї усьміх збиточний...

То дивно... Отже і він, Гусаковский, мав би бути... також... таким „небіщиком?“...

Вернув до дому неспокійний і довго в ніч не міг заснути.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.